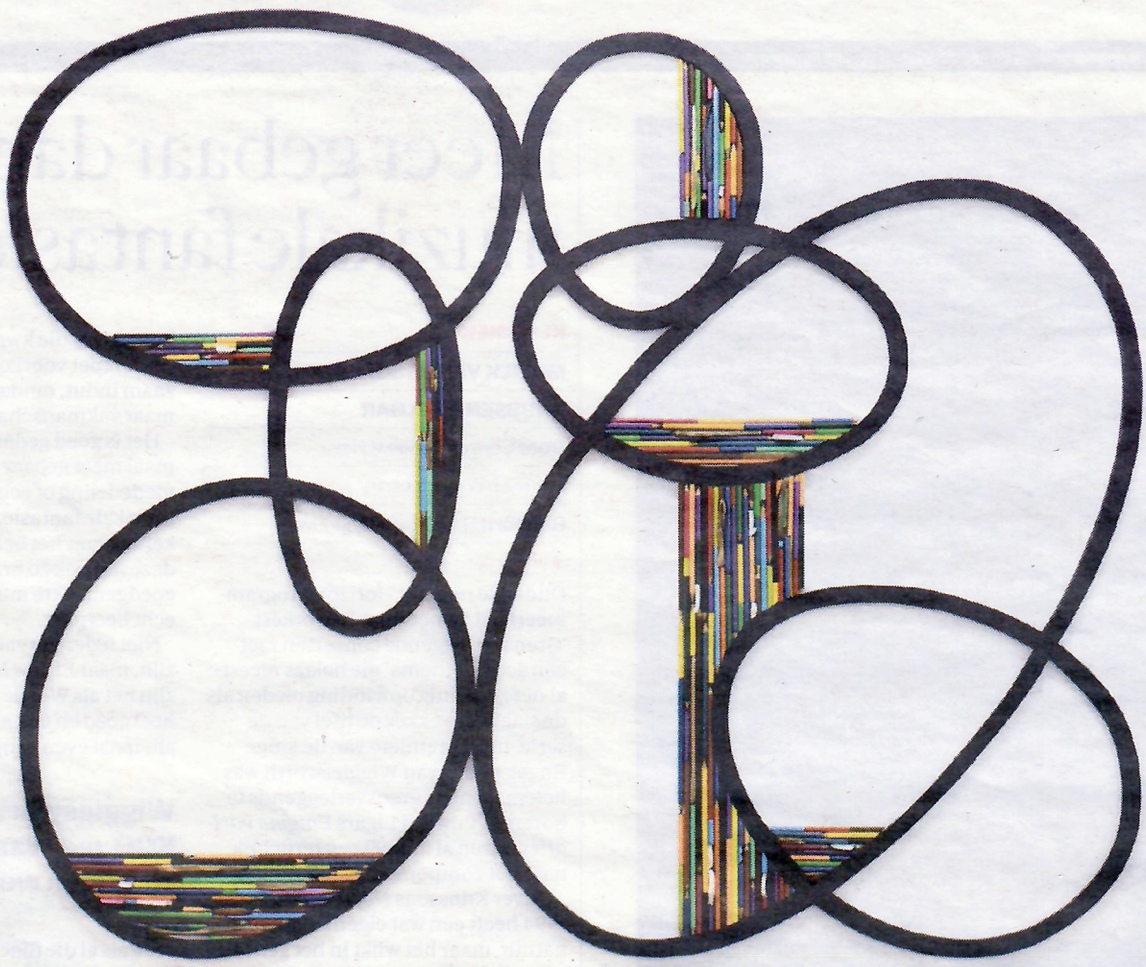

→ **Werk uit *Words & recollections*.** FOTO LEN LAND PHOTOGRAPHY

Op losse schroeven

WORDS & RECOLLECTIONS

GERARD KOEK

Waar Galerie Bart, Elandsgracht 16

Te zien t/m 10 juni

★★★★☆

Het vel papier zal drie bij vier meter zijn geweest. Onduidelijk wat erop is gekrabbeld of getekend. Maar het voldeed niet, het vel werd verfrommeld en weggesmeten. Liggend in een hoek, manshoog, is het een monument voor mislukking.

Maar misschien ging het toch anders. Is die bal papier gefabriceerd door een reuzenkind in een schoolbank die er een medeleerling mee wilde bereiken, of misschien de leraar pesten. Een stille roep om aandacht dus. En wie de titel van het beeld dat Gerard Koek vorig jaar maakte voor het Nijmeegse Museum Valkhof, *Prop*, uitspreekt op z'n Engels, ziet weer iets anders: een rekwisiet.

Koek is een meester in het op losse schroeven zetten van ogenschijnlijk eenvoudige zaken. Dat doet hij vaak met architectonische installaties waarin hij bijvoorbeeld een buitenformaat blokkendoos combineert met keukentafels.

Daarnaast maakt hij tekstwerken, zoals die nu te zien zijn bij Galerie Bart.

Het zijn dansende letters, gezaagd uit een dun houten frame dat ze als wandsculptuur bij elkaar houdt. Ze zijn beschilderd, met stippen, strepen of vlakken, wat het nog moeilijker maakt ze te ontcijferen.

Eentje laat zich lezen als *flanked by words*, waar het anticiperende en makkelijk misleide oog bijna automatisch *out* voor plakt. Overvleugeld door woorden. Dat past ergens wel: spreuken en slogans worden vaak precies om die reden ingezet.

Maar er blijkt toch iets anders te staan. Bril op, beter kijken: *flanked by voids*. Geflankeerd door leegtes. En dat geldt natuurlijk voor al die woorden, ze worden afgebakend door spaties of adempauzes. Anderzijds: helemaal leeg zijn die ruimtes niet. Er is altijd omgevingsgeluid, de echo van het net verstorven woord, de ruis van je eigen gedachte.

Probeer Koeks tekst te lezen en het duizelt je na vijf, zes rondjes

Voor in de galerie heeft Koek zijn grootste tekstwerk geplaatst. De tekst is ruimtelijk gemaakt als een uitgerekte en gestolde serpentine, een scheve toren van letters. Pisa, denk je dan meteen. Maar ook het nooit gerealiseerde *Monument voor de Derde Internationale* (1920) van de Russische constructivist Vladimir Tatlin springt het geheugen binnen.

Probeer Koeks tekst te lezen en het duizelt je na vijf, zes rondjes. Je raakt de draad kwijt en moet opnieuw beginnen, telkens weer. Uiteindelijk blijven alleen de laatste woorden hangen: *to remember to doubt to remember to doubt to remember*. Maar moeten we nu niet vergeten te twijfelen of juist twijfelen aan ons geheugen?

Koek geeft geen antwoord, maar wel een hint. In de vorm van een massief ogende prop. Wie er omheen loopt, ziet echter dat hij hol is en van binnen bekleed met spiegelfolie. In het binnenste van de visuele leugen komen we onszelf tegen, verbrokkeld en bijna onherkenbaar, maar toch.

Edo Dijksterhuis